

LBPPIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUGLAS, PENELOPE

Credence / Penelope Douglas. - București : Midnight Books,
2025

ISBN 978-630-6546-30-5

821.111

Traducător: **Liliana Dănescu**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Copyright © 2020 Penelope Douglas
Cover Design © 2018 Pink Ink Designs
All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

PENELOPE DOUGLAS

credence

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

Capitolul unu

Tiernan

E ciudat. Leagănul din curte improvizat dintr-o roată de cauciuc e singurul lucru care te face să te gândești că aici locuiește un copil. Nu au fost niciodată desene în casă. Nici măcar unul pe frigider sau pe pereți. Nici cărți pentru copii pe rafturi. Nici pantofiori la ușa de la intrare sau jucării plutind în piscină.

Este casa unui cuplu. Nu a unei familii cu copii.

Privesc pe fereastră, uitându-mă la roata de cauciuc atârnată de ramurile stejarului, care se leagănă înainte și înapoi în bătaia vântului, și frec absentă între degete panglica roșie din păr, simțind cum mă calmez când îi ating suprafața lucioasă.

Întotdeauna își găsea timp s-o împingă cu leagănul, nu-i așa? Avea timp pentru ea.

Și ea pentru el.

Stațiile de emisie-recepție bipăie și emit zgomot alb undeva în spatele meu, în timp ce aud pași cum tropăie pe scări și uși trântite undeva deasupra mea. Poliția și echipajul de pe ambulanță sunt ocupați la etaj, dar sunt sigură că vor dori să vorbească cu mine în curând.

Înghit în sec, fără să clipesc.

Am crezut că leagănul era pentru mine când l-a instalat acum zece ani. Aveam voie să mă dau în el, dar mama a fost cea care părea să și-l fi dorit cu adevărat. Mă uitam de la fereastra dormitorului meu, noaptea târziu, cum tatăl meu îi făcea vânt, iar atmosfera magică creată de jocul și de râsetele lor mă făcea să îmi doresc să fiu și eu lângă ei. Dar știam că magia s-ar fi risipit în secunda în care aș fi apărut în fața lor. Ar fi dispărut.

Așa că rămâneam la fereastra mea și mă mulțumeam cu privitul.

Așa cum fac și acum.

Îmi mușc buzele și privesc cum o frunză verde zboară pe lângă leagăn și aterizează în roata de cauciuc pe care mama a stat de nenumărate ori. Am încă atât de vie în minte ultima imagine cu ea în cămășa de noapte albă, cu părul blond fluturând în noapte, în timp ce se se dădea în leagăn, încât mi se pare că a fost ieri.

Aud cum cineva își drege glasul în spatele meu și în cele din urmă clipesc, lăsând privirea jos.

– Ți-au spus ceva? mă întreabă Mirai cu lacrimi în glas.

Nu mă întorc, dar după o clipă dau încet din cap.

– Când ai vorbit ultima oară cu ei?

Nu pot să răspund la întrebarea asta. Nu mai știu.

O simt că se apropie, dar se oprește la câțiva pași în spatele meu, în momentul în care se aude zgomotul făcut de una dintre târgile de la ambulanță care se clatină și zdrăngăne pe scări și apoi este scoasă din casă de echipajul medical.

Ridic bărbia, încercând să mă întăresc singură când percep zarva îndepărtată de afară care răzbate în momentul în care paramedicii deschid ușa de la intrare. De dincolo de porți se aud strigăte, întrebările reporterilor și claxoane care se întrec pe măsură ce sosesc tot mai mulți oameni, iar mass-media poate vedea fără îndoială corpul scos din casă pe targă.

Când am vorbit ultima oară cu părinții mei?

– Poliția a găsit niște medicamente în baia părinților tăi, intervine Mirai cu vocea ei blândă. Numele tatălui tău era

scris pe flacoane, așa că l-au sunat pe doctor și au aflat că avea cancer, Tiernan.

Rămân neclintită.

– Nu mi-au spus nimic despre asta, spune ea. Știai că tatăl tău era bolnav?

Scutur din nou din cap, uitându-mă în continuare la cauciucul care se leagănă.

O aud cum înghite cu greu.

– Se pare că a încercat tot felul de tratamente, dar boala a fost agresivă, continuă ea. Doctorul a spus că... nu mai apuca sfârșitul anului, scumpo.

Vântul se întetește, o rafală agită leagănul, iar eu privesc cum frânghia balansează cauciucul care se răsuște.

– Arătau de parcă... Se pare că ei...

Mirai se oprește, incapabilă să-și ducă gândul până la capăt.

Știu cum arătau. Am știu când i-am găsit azi-dimineață. Toulouse, terrierul scoțian al mamei mele, zgâria ușa și cerșea să intre în dormitorul lor, așa că i-am deschis. Mă gândeam că e ciudat că nu se treziseră încă, dar am lăsat câinele să intre. Doar că, înainte să închid din nou ușa, am ridicat privirea și i-am văzut.

Erau întinși pe pat. Îmbrățișați. Îmbrăcați elegant.

El purta costumul lui favorit Givenchy, iar ea, rochia Oscar de la Renta pe care o purtase la Festivalul de Film de la Cannes în 2013.

El avea cancer.

Era pe moarte.

Ei știau, iar mama hotărâse să nu-l lase să plece fără ea. A decis că nu mai există nimic pentru care merită să mai trăiască dacă nu mai e el.

Absolut nimic.

Simt cum mă înțepă ochii, dar senzația dispare aproape imediat.

– Poliția nu a găsit niciun bilet, spune Mirai. Ai găsit...

Doar îmi întorc capul și îi arunc o privire, iar ea amuște pe loc. Ce întrebare stupidă!

Îmi încleștez maxilarul, încercând să scap de senzația de gheară în gât. Toți acești ani în care mi-au ocupat timpul cu diverse bone și internate și tabere de vară și în care am fost crescută de oricine altcineva în afară de ei m-au făcut să nu-mi mai pese de ce fac părinții mei. Dar se pare că au mai rămas niște locuri vulnerabile în adâncul ființei mele.

Nu mi-au lăsat niciun bilet. Nici măcar în aceste momente nu au avut nimic să-mi spună.

Clipesc, oprindu-mi lacrimile, și mă întorc, încercând să-mi concentrez din nou privirea pe leagăn, care se răsuțește și se bălângăne înainte și înapoi, mișcat de vânt.

O aud pe Mirai oftând și plângând înfundat în spatele meu, pentru că știe. Ea știe ce simt, pentru că a fost aici de la bun început.

Nici nu mi-am dat seama când a ieșit din cameră că, după doar un minut, o și văd pe geam, trecând prin dreptul meu.

Ține o foarfecă în mână și se îndreaptă spre leagăn, iar când își ridică brațele, îmi strâng pumnii și o privesc cum apasă pe mânere, tăind frânghia până când cauciucul rămâne atârnat într-o parte, ținându-se doar într-o sfoară, pentru că în cele din urmă să cadă pe pământ.

O singură lacrimă mi se prelinge în sfârșit pe obraz și, pentru prima dată de când am venit acasă în vara asta, mă încercă un sentiment care aduce a dragoste.

Câteva ore mai târziu, după ce soarele a apus, iar în casă s-a așternut din nou liniștea, am rămas singură. Aproape singură. Reporterii încă mai dau târcoale pe la porți.

Mirai voia să mă ia cu ea în micuța ei garsonieră, deși cu siguranță a fost plătită mai mult decât suficient ca să-și cumpere o locuință mai mare. Dar, din moment ce fusese

mereu aici noapte și zi și o însoțise peste tot pe mama, era logic să nu dețină un apartament, cu atât mai puțin să închiriese unul mai mare. Am refuzat politicos.

L-a luat pe Toulouse, care mă simpatizează la fel de mult cât pe o pisică plouată, și a spus că se va întoarce a doua zi la prima oră.

Ar fi trebuit să fiu mai drăguță cu ea. Dar, când s-a oferit să rămână cu mine, nu mi-am dorit nimic altceva decât să plece toată lumea. Vacarmul și toată agitația asta mă indispun și nu vreau să aud toate telefoanele pe care Mirai trebuie să le dea în seara asta, pentru că nu ar face decât să-mi amintească de iadul care s-a dezlănțuit afară și pe rețelele sociale.

Se spun tot felul de lucruri despre părinții mei.

Cu siguranță se fac speculații și despre mine.

Spun că le pare rău. Se fac predicții despre momentul în care voi proceda și eu ca mama și ca tata, fie ca urmare a unei supradoze, fie a unui suicid. Toți își dau cu părerea și cred că știu adevărul. Dacă până acum am avut impresia că trăiesc într-un acvariu...

Mă întorc la aragaz, scăpând un oftat. Părinții mei m-au lăsat cu mizeria asta pe cap.

Din oală ies aburi; opresc focul și torn ramenu într-un castron. Îmi strâng buzele uscate și mă uit la zeama galbenă, auzind cum îmi ghorăie stomacul. Nu am mâncat și nu am băut nimic toată ziua, dar nu sunt prea sigură că asta aveam de gând să mă mânc când am intrat într-un târziu în bucătărie ca s-o prepar. Întotdeauna mi-a plăcut întreg procesul de gătire. Rețeta, tehnica de lucru... să știu ce să fac. E ca o meditație.

Strâng bolul în mâini și simt cum căldura trece prin pereții de ceramică și îmi cuprinde brațele. Mă trec fiorii și aproape înghit, dar apoi îmi dau seama că voi avea nevoie de mai multă energie decât am acum.

Sunt morți și nu am plâns. Mă îngrijorează doar ziua de mâine și cum o să gestionez toată situația.

Nu știu ce să fac și numai gândul că voi fi forțată să port discuții de complezență cu directorii de studiouri sau cu vechii

prieteni ai părinților mei în săptămânile care vor urma, în timp ce trebuie să îmi îngrop mama și tatăl și să mă ocup de tot ce am moștenit, îmi provoacă o criză de bilă, lăsându-mi un gust amar în gură. Mi-e rău. Nu pot să fac asta.

Nu pot s-o fac.

Știau că nu sunt capabilă să gestionez astfel de situații. Nu pot să zâmbesc sau să mă prefac când nu simt asta.

Scot bețișoarele din sertar, le înfig în bol și urc cu el în mână la etaj. Ajung sus și nu mă opresc în dreptul ușii de la dormitorul lor, ci cotesc la stânga și mă duc glonț în camera mea.

Mă îndrept cu castronul spre birou, dar mă opresc, fiindcă mirosul de ramen îmi întoarce stomacul pe dos. Îl las jos și mă apropiu de perete, prelingându-mă pe lângă el până aterizez pe podea. Lemnul rece îmi calmează nervii și-mi vine să mă întind și să-mi lipesc fața de podea.

E ciudat oare că am rămas în casă în seara asta, dacă ei au murit chiar aici pe palier azi-dimineață? Medicul legist a estimat ora morții la aproximativ două dimineața. Nu m-am trezit până la șase.

Îmi frământ mintea, prinsă între dorința de a uita și cea de a înțelege cum s-a întâmplat totul. Mirai vine aici în fiecare zi. Dacă nu aș fi dat eu peste ei, i-ar fi găsit ea. De ce nu au așteptat până săptămâna viitoare, ca să apuc să mă întorc la școală? Oare și-au amintit că eram în casă?

Îmi las capul pe spate, sprijinindu-l de perete și îmi cuprind genunchii flexați, închizând ochii, care îmi ard în orbite.

Nu mi-au lăsat niciun bilet.

S-au îmbrăcat. Au scos câinele din cameră. Au făcut în așa fel încât Mirai să vină târziu în această dimineață, în loc să-și facă apariția devreme, ca de obicei.

Nu mi-au scris niciun bilet.

Ușa lor închisă se profilează în fața mea, iar eu deschid ochii, uitându-mă dincolo de dormitor, prin ușa deschisă,

pe holul lung și spre camera lor, aflată în celălalt capăt al vestibulului.

Casa pare la fel.

Nu s-a schimbat nimic.

Dar, chiar în acel moment, un mic bâzâit se aude de undeva și clipesc auzind sunetul slab, spaima aducându-mă din nou la realitate. Ce se aude?

Credeam că mi-am oprit telefonul.

Reporterii știu că mă pot aborda pentru comentarii doar prin reprezentanții părinților mei, dar asta nu îi oprește pe cei ahtiați după noutăți – adică pe majoritatea – să facă săpături ca să-mi afle numărul personal de mobil.

Ridic mâna, căutând telefonul pe birou, dar când apăs pe butonul de pornire, văd că este încă oprit. Bâzâitul continuă și, în momentul în care îmi dau seama despre ce este vorba, îmi sare inima din piept.

Telefonul meu secret. Cel ascuns adânc în sertarul meu.

Doar părinții mei și Mirai aveau acel număr. Era un telefon pe care ei mă puteau contacta în caz de urgență, pentru că știau că îl închideam deseori pe celălalt. Cu toate acestea, nu m-au apelat niciodată pe el, așa că nu l-am mai luat cu mine.

Mă ridic în genunchi, bag mâna în sertarul biroului, scot iPhone-ul vechi din încărcător și mă prăbușesc înapoi pe podea, uitându-mă la ecran.

Colorado. Nu cunosc pe nimeni din Colorado.

Și totuși, nu am primit niciodată niciun apel pe acest telefon. Ar putea fi un reporter care a reușit cumva să afle numărul, dar, știind că nu este înregistrat pe numele meu, mă îndoiesc.

Răspund.

– Alo?

– Tiernan?

Vocea bărbatului este profundă, dar se simte o notă ușoară de surpriză în glas, ca și cum nu s-ar fi așteptat să-i răspund.

Sau e tensionat.

– Sunt Jake Van der Berg, spune el.

Jake Van der Berg...

– *Unchiul* tău Jake Van der Berg.

Și apoi îmi amintesc.

– Ești rudă cu tatăl meu, adică ești...?

– Fratele lui, termină el în locul meu. Fratele vitreg, de fapt, da.

Am uitat complet. Jake Van der Berg fusese rar menționat în această casă. Nu am crescut cu niciun fel de rude, așa că am uitat complet că am un unchi.

Mama a crescut la orfelinat, nu și-a cunoscut niciodată tatăl și nu a avut frați. Tatăl meu a avut doar un frate vitreg, mai tânăr, pe care nu l-am întâlnit niciodată. Nu am avut mătuși, unchi sau verișori cu care să copilăresc, iar părinții tatălui meu erau morți când m-am născut eu, așa că nu am avut nici bunici.

Există un singur motiv pentru care mă sună după 17 ani.

– Hm, mormăi eu, căutându-mi cuvintele. Asistenta mamei mele se va ocupa de înmormântare. Dacă ai nevoie de detalii, nu le cunosc. Îți dau numărul ei.

– Nu vin la înmormântare.

Mă blochez pentru o clipă. Vocea lui e tăioasă. Și nu mi-a transmis condoleanțe pentru „pierderea mea”, ceea ce este ciudat. Nu că așa avea nevoie de ele, dar atunci de ce mă sună? Crede că tatăl meu l-a trecut în testament?

Sincer, s-ar putea s-o fi făcut. Habar n-am.

Dar înainte să apuc să-l întreb ce vrea, își drege glasul.

– Avocatul tatălui tău m-a sunat mai devreme, Tiernan, îmi spune. Din moment ce eu sunt singura ta rudă în viață și tu ești încă minoră, se pare că părinții tăi te-au lăsat în grija mea.

În grija lui?

Așa se pare. Am impresia că și pe el l-a luat prin surprindere vestea.

Nu am nevoie de grija nimănui.

El continuă:

– Totuși, peste câteva luni vei împlini 18 ani. Nu te voi forța să faci nimic, așa că nu-ți face griji.

Bine. Ezit o clipă, nefiind sigură dacă să mă simt ușurată sau nu. Nu am avut timp să procesez comentariul lui că nu sunt adultă din punct de vedere legal și ce ar putea însemna asta, acum că părinții mei sunt morți, pentru că între timp m-a asigurat că nu vor fi niciun fel de consecințe. Viața mea nu se va schimba.

Bine.

– Sunt sigur că, fiind crescută în stilul acela de viață, spune el, ai mai multe cunoștințe despre lume decât noi și sunt convins că poți avea grijă și singură de tine.

– Noi? murmur eu.

– Eu și băieții mei, spune el. Noah și Kaleb. Nu sunt cu mult mai mari decât tine, de fapt. Poate doar cu câțiva ani.

Deci am verișori. Sau... verișori vitregi. Nu contează. Practic n-are nicio importanță. Mă joc cu șnurul bleu de la pantalonii scurți de pijama.

– Voiam doar să îți spun asta, adaugă el în cele din urmă. Dacă vrei să fii independentă, n-o să întâmpini niciun fel de opreliști din partea mea. N-am de gând să-ți îngreunez și mai mult situația, rupându-te cu totul de viața ta.

Mă uit la șnur, prinzându-l între unghii, îl trag și îl strâng și mai tare.

Bine, atunci.

– Păi... mulțumesc că m-ai sunat.

Încep să îndepărtez telefonul de la ureche, dar îi aud din nou vocea.

– *Vrei să vii aici?*

Ridic iar telefonul.

– N-am vrut să pară că nu ești binevenită, spune el. Dimpotrivă. Doar că m-am gândit...

Se oprește, iar eu aștept să continue. Chicotește.